

Urunk mennybemenetele

ApCsel 1,1-11

„Fölvétetett a mennybe”

Első könyvemben, kedves Teofil, elbeszéltem, mi mindent tett és tanított Jézus egészen addig a napig, amelyen azután, hogy útbaigazítást adott a Szentlélek által kiválasztott apostoloknak, fölvétetett a mennybe. Szenvedése után sokféleképpen bebizonyította, hogy él: negyven napon át ismételtlen megjelent nekik, és beszélt az Isten országáról. Egyszer, amikor együtt evett velük, megparancsolta nekik, hogy ne hagyják el Jeruzsálemet, hanem várjanak az Atya ígéréteré, „amelyről – úgymond – tőlem hallottatok: Mert János csak vízzel keresztelt, de ti néhány nap múlva a Szentlélekkel fogtok megkeresztelkedni.” Az egybegyűltek erre megkérdezték: „Uram, mostanában állítod helyre Izrael országát?” „Nem tartozik rátok – felelte –, hogy ismerjétek az időpontokat és a körülményeket. Ezeket az Atya szabta meg saját hatalmában. De megkapjátok a Szentlélek rátok leszálló erejét, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, s egész Júdeában és Szamariában, sőt egészen a föld végső határáig.” Azután, hogy ezeket mondta, a szemük láttára fölemelkedett, és felhő takarta el szemük elől. Amint merőn nézték, hogyan emelkedik az égbe, egyszerre két férfi temett mellettük fehér ruhába öltözve. Ezt mondták nekik: „Galileai férfiak! Mit álltok itt égbe emelt tekintettel? Ez a Jézus, aki tőletek az égbe vétetett, úgy jön el ismét, amint szemetek láttára a mennybe ment.”

Az Apostolok Cselekedeteinek most idézett szövege Jézus mennybemenetelének legrészletesebb és leghosszabb leírása a kánoni szövegekben, mely eseményről úgy beszél, mint ami a feltámadás után 40 nappal történt Jeruzsálemben az Olajfák hegyén. Ennek ellenére erre az eseményre az evangéliumok végén is találunk utalást (Lk 24,51). Ez az esemény az apostoli igehirdetésnek fontos témája és a levelekben számos utalást találunk rá (Róm 8,34; Kol 3,1-3; Ef 1,20 stb.), de itt legtöbbször csak annyit közöl, hogy Jézus az Atya jobbán ül, amely azonos a megdicsőítésével (1Pt 1,21 4,13 stb), ezt néha úgy fejezi ki, hogy egy felhőn ül (Jel 14,14), aminek lényege, hogy felette áll az emberi erőknek és hatalmasságoknak (1Kor 15,24; Fil 2,9 sk.) sőt összekapcsolódik az újra eljövétel gondolatával is (1Tesz 1,10 stb.).

Az újszövetségi szerzők legtöbbje inkább hitvallásszerűen, mint tapasztalati valóságként közli a feltámadás tényét, (Ef 4,10; 1Tim 3,16;

Zsid 4,14 stb.). Mivel erről szóló őskeresztény tapasztalati hagyományt csak Lukács osztja meg, ezért művét a IV. századig vonakodtak elfogadni. Római Kelemen, Antióchiai Ignác és Polikárp ugyan említi a mennybemenetelt, de sem az idejében, sem a lefolyása módjában nem értenek egyet. A viszonylag korai Péter-evangéliuma 45. fejezete, illetve az ApCsel említi a 40 napot. A korai keresztény teológusok Jusztinosz, Tertullianusz, Euszebiosz, Jeromos hol a feltámadás napjára teszik a mennybemenetelt, hogy 40 nappal későbbre.

A mennybemenetel témája számos teológiai probléma megvitatására ad alkalmat a szerzőnek, ilyenek János és Jézus keresztségének különbözősége, az ideális izraeli királyság helyreállítása, valamint a Szentlélek adományainak elnyerése. Mindezek arra engednek következtetni, hogy az ószövetségi apokaliptika jegyeit viselő elbeszélésnek nem a rendkívüli esemény leírása a célja, hanem egy történetbe ágyazott teológiai tanítást akart átadni. Érdekes utalásnak számít a korai misszió három lényeges állomására történő utalás is: *„Jeruzsálemben, s egész Júdeában és Szamariában”* De elmondhatjuk, hogy ez a lényegesen részletesebb leírás is sok részletet homályba hagy, inkább törekszik a mennybemenetelt látók reakcióinak leírására, mint magára a jelenségre, amelyet ő nem is tart rendkívülinek, legalább is a leírás alapján.

Az evangélistáknak és az ősegyház missziósainak állandó valószínűsége, hogy missziójuk során Jézus velük van, tevékenységüket ezért kíséri csodákkal. Jézus életének szemtanúi és a közvetlen tanítványi kör megtanulta a világot Isten szemével nézni, Jézusban pedig felismerték az Isten fia Megváltót. Amikor visszatéréséről szólnak a mennybe, akkor az földi küldetésének és személyének teológiai értékelése is. Ez a tapasztalás hihetetlen pasztorális aktivitást eredményezett, és a korábban bizonytalan és félénk tanítványok önmagukat meghazudtoló bátorsággal vetették magukat az áldozatos missziós munkába. Minden misszióknak ez a mozgató rugója, Krisztus fölment a mennybe, ezért a feladatot nekünk kell folytatni. Mégsem egyedül, hanem az ő segítségével.